

(reportáž z koncertu kapely Swing Cheek)

Mám vždy radost, když potkám člověka, kterého jen neminu v chůzi, a nic mi po něm nezůstane. Naopak setkání s někým, kdo mě něčím obohatí, dělá život hezkým a smysluplným. Tak jsem se potkal s Františkem Vlčkem a díky jemu s Milanem Dvořákem. Jenže řetězení hezkých setkávání mi přiválo i kolegyni Milana Dvořáka, tlumočnici Alenu Hanusovou. Tu jsem slyšel spolu s Věrou Slunéčkovou a Milanem Dvořákem zpívat v Caféidoskopu písně ze staré Prahy.

Jenže hudební zájmy Aleny Hanusové nekončí písní o tom, jaké to bylo, když přišla k Vonáskovým do sálu a u stolu sedělo její "roští". Před mnoha lety hráli dva vysokoškoláci, spolužáci ještě z gymnázia, Míša Kysilka a Zdeněk Převorovský, ve školním Dixielandu. Čas běžel, byla tu kapela s názvem Erastus, jenže ani u ní se čas nezastavil. Ti dva, dnes už trochu starší, stojí vedle sebe stále na pódiu. Lépe řečeno, stojí pouze Zdeněk Převorovský, když nádherným basem zpívá, kdežto kapelník Míša Kysilka sedí za klavírem.

Nejsou ale sami dva. Říkají si **Swing Cheek**, což čteno zní česky trochu pejorativně. Alena Hanusová, která vládne v kapele altem, mě pozvala na koncert. Zatím jsem Swing Cheek viděl a slyšel dvakrát, a to v Carpe Diem na Vinohradech. Swing Cheek má pestrý repertoár a má i proměnlivé obsazení. Vedle zmíněných dvou mužů a Aleny Hanusové, zpívá vedle ní sopránem Marie Mičková a občas další sopranistka Monika Dragounová.

Druhý koncert, o němž chci psát, se konal v neděli 30. listopadu 2008. Tenkrát nebyly na pódiu bicí, ale perkusí se ujali vedle zpěvu Zdeněk Převorovský a Marie Mičková. Za zpěvačkami dával o sobě důrazně, ale hezky a citlivě, vědět baskytarista Samuel Titěra.

Co říci o repertoáru? Zní jazz, a to nejen léty prověřené skladby jako *Basin 'Street Blues* či *Everybody Loves My Baby*

,
Dinah

či

Sweet Sue - Just You

, ale zní i čeština. Samozřejmě je to Jaroslav Ježek, ať je to *Klobouk ve křoví*

Jen tak pro radost

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 15 Leden 2009 04:00

či nesmrtelná píseň o tom, že život je jen náhoda, ze které většina z nás umí jen refrén. Zní *Chlupatý kaktus*

, zpívaný autorem E. F. Burianem ve filmu Před maturitou, s textem Josefa Grusse, slavného herce Národního divadla v Praze. Zní i gospely a spirituály, jako

Steal Away

či tisíckrát slyšená, ale stále nádherná píseň

Joshua Fit a Battle of Jericho

. Víc než mile zněla píseň z amerického seriálu Méd'a Béd'a o tom, jak vláček jede do Saint Luis.

Vybere si zkrátka každý. Swing Cheeku sluší klubové prostředí, nejsou profesionálním školeným velkým chórem a nelámou návštěvnost festivalů. Někdy se používá klišé "*oni zpívají pro radost*".

Klišé se používá spíše pro kapelu, která zpívá ráda, ale čeká ji třeba velká budoucnost. Swing Cheek toto klišé mění ve skutečnost. Radost z pódia, čišící nejen z temperamentního projevu Aleny Hanusové a chlapáka Zdeňka Převorovského, v civilu atomového fyzika, letí neviditelnými cestičkami mezi diváky. Ti si zpívají s kapelou, či jen tak tleskají do rytmu.

Ten nedělní večer dal lidem hezkou náladu, tak potřebnou před pracovním zahájením týdne. V autě mi znělo CD, které kapela natočila kapela v roce 2006 ve studiu Klíč Jardy Mariana a doma jsem si přečetl i hezkou sleeve note Jitky Vrbové, která si s kapelou občas zazpívá.

Nezbývá, než se kapelou zase znovu setkat.